

Prelatens brev (april 2008)

Den Uppståndne Kristi närvaro vid vår sida innebär en inbjudan att leva vardagslivet med glädje, med en önskan att bli bättre och att behandla de andra med barmhärtighet utan att fjärma oss från dem. Det är det som Opus Deis Prelat föreslår i sitt herdabrev för april.

2008-04-06

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Jag översänder dessa rader mitt under Påskan, då våra själar flödar över av glädje över Herrens uppståndelse. På lidandets och dödens smärtsamma dagar följer glädjen över det nya odödliga liv som Jesus har fått från Fadern. Han gjorde sig ödmjuk och var lydig intill döden, döden på ett kors. *Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är Herre, Gud Fadern till ära.*

[1]

Detta är det som Kyrkan förkunnar med särskild kraft allt sedan hennes början och som vi kristna bör förmedla till alla människor. Jesu Kristi död och uppståndelse, sade Påven i sitt budskap *Urbi et Orbi* för ett par dagar sedan, *är en händelse som uttrycker en oöverstiglig kärlek.*

Det är kärlekens seger som har befriat oss från syndens och dödens slaveri. Den har ändrat historiens lopp och ingjutit en outplånlig och förnyad betydelse och värde i människans liv.
[2]

Jag minns så många påskfiranden tillsammans med den helige Josemaría. Man kunde handgripligen ta på hans glädje dessa dagar och han förmedlade den till alla oss som var vid hans sida. Det var en glädje som grundades i tron, hoppet och kärleken, dygder som Gud ingjuter i våra själar så att vi kan lära känna honom, umgås med honom och älska honom. Hela denna övernaturliga väg har sin yttersta grund i Herrens uppståndelse i härlighet, som är en historisk händelse samtidigt som den överskrider historien. **För Kristus lever: han är inte en person i det förgångna, någon som levde en viss tid och sedan gick bort och lämnade oss ett underbart minne**

och exempel. Nej: Kristus lever. Jesus är Emmanuel: Gud med oss. Hans uppståndelse avslöjar att Gud inte överger oss. Glömmer en kvinna sitt lilla barn, bryr hon sig inte om den hon själv har fött? Och även om hon skulle glömma, glömmer jag aldrig dig (Jes 49:14-15), lovade Herren. Och han höll sitt löfte. Gud finner ännu sin glädje bland människors barn (jfr. Ords 8:31).[3]

I årets påskbudskap valde Benedikt XVI en vers från psalm 130 som motto. I den gamla versionen av Vulgatan lyder versen så här: *resurrexi et adhuc tecum sum*,^[4] jag har uppstått och är alltid med dig. Liturgin använder denna vers som ingångsantifon för Påsksöndagens mässa. I dessa ord, *när Påskens sol går upp, känner Kyrkan igen Jesu egen röst som, uppstånden från döden och fylld av lycka och kärlek, vänder sig till Fadern och ropar: Min Fader, här*

*är jag! Jag har uppstått och jag är
fortfarande med dig och kommer
alltid att vara det. Din ande har aldrig
övergivit mig.*[5]

Under det marianska året anstränger
vi oss för att *ta med* Jungfru Maria
mer i hela vår dag. Vad lätt det är att
göra det om vi tänker på
Rosenkransens ärorika mysterier.
Vår Fader delade Jungfru Marias
lycka då hon betraktade Jesus som
uppstått från de döda. Även om
Evangeliet inte berättar något om att
Jesus visade sig för henne, är alla
kristna enhälligt övertygade om
detta. ”Hur skulle Maria, som var
närvarande i den första
gemenskapen av lärjungar (jfr Apg
1:14), kunna uteslutas från dem som
såg hennes gudomliga Son
uppstånden från de döda?”[6]
frågade Johannes Paulus II sig.
Självklart inte. Maria lär ha varit den
första person som den förhärsligade
Jesus visade sig för och då fylldes

hennes hjärta, som lidit så mycket
vid korset, med ousäglig
övernaturlig och mänsklig glädje.
Hur skulle hon inte få glädja sig över
den segrande Frälsarens närvaro,
hon som alltid varit helt förenad med
Återlösaren?

Låt även oss dröja kvar vid denna
scen. Vår Fader kan vara vår ledare
då han skriver: **Han har uppstått!
Jesus har uppstått. Han är inte i
graven. – Livet har övervunnit
döden. Han visade sig för sin
allraheligaste moder. – Han visade
sig för Maria från Magdala som är
tokig av kärlek. – Och för Petrus
och för de övriga apostlarna. – Och
för dig och för mig, som är hans
lärjungar och ännu mera
förälskade i honom än Maria
Magdalena: vilka saker säger vi
inte till honom!**[7]

Vi bör följa denna lära och söka,
finna och umgås med Jesus, som

alltid lever, som går vid vår sida i varje dags skiftande händelser och som med sin gudomliga natur slår sig ner i djupet av vårt hjärta tillsammans med Fadern och den helige Ande. Denna tanke är inte bara en from inbillning. Förutom att han är i himlen, på Faderns högra sida, med sin heliga mänskliga natur – som vi bekänner i trosbekännelsen – förblir Jesus i Kyrkan och i varje kristen genom nåden. Hans närvaro i oss och vid vår sida är verklig, även om vi inte ser den med köttets ögon. Vi upplever den på tusen olika sätt: i vår önskan att förbättra oss personligen – att vara heliga –, som han ingjuter i oss genom den helige Ande; i den apostoliska iver som driver oss att gå andra människor till mötes för att hjälpa dem att närma sig Gud; i den barmhärtiga blick med vilken vi kristna vänder oss till alla personer utan att skilja på folkgrupp, kultur, social ställning eller religion. Allt detta är möjligt därför att den

uppståndne Jesus Kristus verkar med oss, håller oss sällskap, lever i oss. Slår vi tillbaka allt det som kan skapa ett avstånd mellan oss och andra?

De gångna dagarna har vi aktualiserat och på djupet betraktat dessa frälsande händelser. Utöver att förnya doplöften under påskaftonens gudstjänst har vi bekräftat vår önskan att alltid gå med Kristus, som har införlivat oss i sig genom den andliga pånyttfödelsen i dopet och när oss med sin kropp och med sitt blod i Eukaristin för att göra vår identifiering med honom mer intensiv. Som den helige Josemaría skrev: **Jesus lever och är närvarande i den heliga hostian: detta är garantin för, roten till och fullbordandet av hans närvaro i världen.**[8]

Tack vare framför allt Eukaristin är **Kristi liv vårt liv, enligt det han**

lovade apostlarna vid den sista måltiden: *Om någon älskar mig bevarar han mitt ord, och min Fader skall älska honom, och vi skall komma till honom och stanna hos honom (Joh 14:23).* Den kristne bör därför leva i överensstämmelse med Kristi liv och tillägna sig Kristi sinnelag, så att han kan utbrista, som den helige Paulus, *non vivo ego, vivit vero in me Christus (Gal 2:20)*, jag lever, fast inte längre jag själv, det är Kristus som lever i mig.[9]

Tack vare den innerliga förening som finns mellan den uppståndne Kristus och hans mystiska kropps levande lemmar, kan var och en införliva den psalmens ord som jag nämnde i början av dessa rader. *I detta perspektiv, uppmärksammade Påven i sitt påskbudskap, märker vi att det påståande som den uppståndne Jesus riktade till sin Fader idag ("jag är fortfarande och alltid med dig") angår*

även oss, som är Guds barn och Kristi medarvingar, om vi verkligen deltar i hans lidanden för att delta i hans härlighet (jfr Rom 8:17). Tack vare Kristi död och uppståndelse, uppstår även vi till det nya livet. Om vi förenar vår röst med hans, förkunnar vi också vår önskan att alltid förbli med Gud, vår oändligt gode och barmhärtige Fader.[10]

Det nya livet i Kristus kräver från vår sida en ansträngning för att dö bort fränden *gamla människan*, d v s från allt det som i oss inte stämmer överens med det gudomliga livet. Därför är den helige Josemarías slutsats så logisk då han avslutar sin betraktelse över den ärorika rosenkransens första mysterium så här: **Må vi aldrig dö genom synden, må vår andliga uppståndelse bli evig. - Innan dekaden är över har du kysst såren i hans fötter ... och jag, som är djärvare - eftersom jag är mer av ett barn - har tryckt**

mina läppar mot såret i hans sida.

[11] Främjar du i din själ en total avsky för dina förseelser, stora som små, mot Herren? Litar du på att Jungfru Maria från den heliga Treenigheten utverkar för dig den renhet och ödmjukhet vi alla behöver?

Vi kan fatta en annan föresats då vi stilla betraktar rosenkransens första ärorika mysterium. Vi kan bestämma oss för att se till att andra människor, som kanske inte känner Kristus eller beter sig som om de inte kände honom, får höra om det angelägna behovet att gå ut och leta efter honom och följa honom. Bara på detta sätt kommer de att känna att de är fyllda av en oförgänglig glädje. Påskens firande driver oss till att fördubbla vår iver efter själar och att handla som apostlarna och de heliga kvinnorna handlade efter att ha mött den uppståndne Jesus Kristus. De lät sig inte hindras av någon svårighet,

utan de gav vittnesbörd om uppståndelsen med mod och uthållighet. På detta sätt drog de med sig en oräknelig skara människor.

Som kristna, som Guds barn i den heliga Kyrkan, bör vi överallt förkunna det glada budskapet om Herrens uppståndelse, grund för vår tro. Med den helige Josemarías ord, påminner jag er att **Herren vill ha de sina i alla världens vägkorsningar. Vissa kallar han till öknen, till att avsäga sig alla band med människornas samhälle, så att de genom sitt vittnesbörd påminner sina medmänniskor om att Gud finns. Åt andra anförtror han prästämbetet. Det stora flertalet vill han ha mitt i världen, i all jordisk verksamhet. Därför bör dessa kristna föra Kristus till alla de omgivningar där människor utför sina uppgifter: till fabriker och laboratorier, till arbetet på fälten, till**

**hantverkarnas verkstäder, till
storstadens gator och stigar bland
bergen.[12]**

Första veckan i mars hade jag glädjen att be på två av Jungfru Marias helgedomar som vår Fader besökte många gånger. Den 1 mars åkte jag till Loreto, där myndigheterna har tillägnat den helige Josemaría en gångväg som leder till det heliga huset. På sidan av vägen finns korsvägens stationer uppsatta, och bredvid dem finns några texter från vår Fader. Den 8 mars, lördag, åkte jag till Fatima. Jag kom till Lissabon kvällen innan för att vara tillsammans med era portugisiska systrar och bröder några timmar, vilket jag försöker göra vissa helger genom korta resor. Jag fick många minnen på dessa platser, särskilt hur den helige Josemaría vid svåra stunder bad med sina döttrar och söner från alla tider. Vid fler än ett tillfälle upprepade han

att han hade upplevt tyngden och den fantastiska glädjen i kärleken till alla.

Till båda dessa platser gick jag i sällskap med er för att inför Jungfru Maria under detta marianska år frambära våra tacksägelser och vår beslutsamhet att vara trogna lärjungar till Jesus Kristus i Verket. Såväl i Loreto som i Fatima bad jag till Jungfru Maria med vår Faders och don Álvaros böner för att tacka Vår Fru för hennes beskydd över oss och för Opus Deis marianska prägel. I ert namn bad jag henne att stärka och föröka denna rena marianska anda som den helige Josemaría lämnade i arv till oss.

Låt oss fortsätta be för Verkets apostoliska utbredande över hela världen, både på de platser vi redan befinner oss och dessa andra där man väntar på oss. Jag har berättat om Rumänien, Indonesien och

Vietnam, men även från Bulgarien kallar man brådslande på oss. Det är ett spännande äventyr som vi har framför oss, var och en på den plats där Gud har placerat honom eller henne. Vi kommer att genomföra detta med Vår Frus hjälp om vi personligen anstränger oss för att göra vår förening med den uppståndne Jesus Kristus mer innerlig: från honom får vi all styrka. Låt oss be om den helige Josemarías förbön för detta: den kommande 23 april ihågkommer vi årsdagen av hans konfirmation och första kommunion. Hans faderliga hjälp kommer att få oss att i ännu större grad bli eukaristiska själar.

Låt inte bli att stödja mig med er bön för mina böneämnen. Jag är övertygad om att, som jag hörde vår Fader säga, med er alla blir jag stark för att trängande åkalla Herren.

Med sin varmaste tillgivenhet
välsignar er

er Fader

+ Javier

Rom den 1 april 2008

[1] Fil 2:12.

[2] Benedikt XVI, Påskbudskap *Urbi et Orbi*, 23/3 2008.

[3] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 102.

[4] Ps 138:18 (Vg)

[5] Benedikt XVI, Påskbudskap *Urbi et Orbi*, 23/3 2008.

[6] Johannes Paulus II, Tal vid den allmänna audiensen, 21/5 1997.

[7] Den helige Josemaría, *Rosenkransen*, Första ärorika mysteriet.

[8] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 102.

[9] *Ibid.*, nr 103.

[10] Benedikt XVI, Påskbudskap *Urbi et Orbi*, 23/3 2008.

[11] Den helige Josemaría, *Rosenkransen*, Första ärorika mysteriet.

[12] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 105.

.....